

Leiodes strigipenne (DAFFNER, 1983)

- Pieniny, Dolina Pienińskiego potoku, 25 VIII 1977, 1 ex., leg. L. BOROWIEC.
Niedawno opisany gatunek, nowy dla fauny Polski.

Lech BOROWIEC, Wrocław (Polska)
Jan COOTER, Hereford (Wielka Brytania)

227. Nowe stanowisko *Sympetrum fonscolombii* (SÉLYS, 1840) (*Odonata: Libellulidae*) na Pojezierzu Pomorskim

New record of *Sympetrum fonscolombii* (SÉLYS, 1840) (*Odonata: Libellulidae*) from the Pomeranian Lakeland

KEY WORDS: *Odonata, Libellulidae, Sympetrum fonscolombii*, larva, record, Poland.

Sympetrum fonscolombii (SÉL.) jest gatunkiem śródziemnomorskim, w Polsce osiągającym północną granicę areалу. W polskich warunkach klimatycznych jest allochtonem, nie tworzącym trwałych populacji ze względu na surową zimę. Źródłem znajdowanych co pewien czas populacji jest migracja. Osobniki zaleciały do Polski, pierwsza generacja (łowiona wiosną) rozmnażają się jednak, czego dowodzą odłowy larw i imagines drugiej generacji (lato i jesień).

W trakcie badań prowadzonych w 1998 roku na Pojezierzu Pomorskim stwierdzono nowe stanowisko *S. fonscolombii*:

- 4,5 km na zachód od wsi Załom, 53°06' N, 16°01' E, UTM: WU67, rów wypływający z osuszonego torfowiska niskiego, szerokość 40–50 cm, głębokość 5–10 cm, woda przejrzysta, nurt wolny, dno piaszczysto-muliste, roślinność: trawy, turzyce, nielicznie rzęsa, 26 VI 1998, 1 larwa w próbie zebranej czerpakiem hydrobiologicznym, razem z larwą *S. vulgatum* (L.).

W Polsce znanych było dotychczas 16 stanowisk *S. fonscolombii*, położonych przeważnie na południu kraju. Na północy kraju znajdowano go na Mazurach (Kłębowo, Ełk) i Pomorzu (okolice Szczecina). Wykazano go też z Polski środkowo-wschodniej, Puszczy Kampinoskiej, Wielkopolskiego P. N. i Poznania. Stanowisko podane w niniejszej pracy jest drugim w Polsce, obok Wielkopolskiego P. N. (MIELEWCZYK 1966: Pr. Monograf. Przyr. Wielkop. Parku Nar., 4, 3: 57-93.) i najdalej wysuniętym na północ, na którym stwierdzono larwę omawianego gatunku. Wykazanie larw na Pojezierzach: Pomorskim i Wielkopolskim, jak też odłów w Poznaniu młodego imago drugiej generacji (BERNARD 1997: Notul. odonatol., 4, 10: 159-160.), uprawdopodobnia kwestionowane przez J. URBAŃSKIEGO (URBAŃSKI 1948: Ann. UMCS, C, 3, 11: 289-317.) dane ze Szczecina i Ełku.

Obserwacje czynione ostatnio w Europie Środkowej wskazują na poszerzanie się areálu *S. fonscolombii* ku północy. W niektóre lata odnotowuje się liczne i o dużym zasięgu inwazje: obserwowana w 1996 r. osiągnęła 54° N szerokości geograficznej (LEMPERT 1997: Libellula, 16, 3/4: 143-168.). Można więc założyć, że przy odpowiednio ukierunkowanej penetracji terenu może pojawić się więcej informacji o występowaniu tego bardzo interesującego gatunku w naszym kraju. Przy poszukiwaniach należy zwrócić szczególną uwagę na takie środowiska, jak: płytkie stawy, drobne zbiorniki (zwłaszcza w piaszczystych i żwirowych) oraz stagnujące rowy melioracyjne. Warto też zbierać larwy i wylinki, które ze względu na charakterystyczny wygląd (brak kolców grzbietowych) są łatwe do oznaczenia.

Paweł BUCZYŃSKI, Lublin
Stanisław CZACHOROWSKI, Olsztyn